

יפהפיה מבתיים ניסתה את כל המקצועות עד שהצליחה בעיתונות

כך יצאו חודשיים, ונישאו. בעצם עזבתי כי לא יכולתי לסבול את המפקחות ואת המנהלים, אמרתי כבר שאני לא אוהבת שיגידו לי מה לעשות, אז זהו זה."

הם עברו לירושלים. הבעל עבד בהתקנת תריסים, ולאחריה החליטה לפתוח מכוון לקוסמטיקה. ואכן, היא השתלמה בקוסמטיקה ובהשתלת ציפורניים, ופתחה מכוון שעד מהרה התפרסם בבירה. שם עבדה משעות הבוקר המוקדמות עד שעות הלילה.

את העסק סגרה מפני שבעלה קיבל עבודה בנתניה, ולאחריה היא בכל זאת אשה שהולכת אחר בעלה. גם בנתניה לא התבטלה. היא עבדה באיסוף פירסומות לעיתון מקומי, אבל שוב חילל היצר המרדני שבה בעבודתה. בהתחלה הצליחה, כבר ביום הראשון לעבודתה הספיקה לאסוף עשרות מודעות. האם היו לה כישורים מיוחדים לכך? "סתם אינטואיציה ונסיון חיים", היא אומרת בצניעות. "נכנסתי למה חנויות, חלק זרקו אותי החוצה, חלק ניסו לזרוק אותי, אז הייתי אומרת למשל: תראי, גברת, כדאי לך לפרסם אצלנו, השכנה שלך ממול כבר פרסמה אז למה שהיא תפרסם ואת לא? תנסי, רק חצי אינץ' וזה הלך, אבל הבוס קצת הרגיו את לאה. הוא לא שילם כמו שצריך, לא העריך את העבודה, נשבר לי שיעלו עלי כל הזמן, והחלטתי שבעצם אני יכולה לפתוח עיתון משלי."

האנשים

הפסיקו לצחוק

שוב הוכיחה החלטיות וכוח ביצוע. היא נסעה עם בעלה לתל-אביב. הוא קיבל הצעה לפתיחת עסק, ולאחריה התחילה להתקשר לאנשים שאת שמותיהם מצאה בדפיוזה באיזור בתיים, חולון ויפו.

היא הסתובבה כמעט בכל החנויות וסיפרה כי היא עומדת להוציא לאור עיתון מקומי. "בטח שזה היה קשה בהתחלה, לאסוף את כל המודעות לבד, להשיג חומר מעניין, לברר אם מחלקי העיתון הגיעו בזמן. הייתי צריכה לנסוע לבד ובימוניות כדי להפיץ את העיתון. זו בעיה כשאין לך רישיון-נהיגה, עכשיו אני לומדת נהיגה, ומקווה לקנות מכונית בקרוב."

בהתחלה התקשרה לאה לבתי-דפוס, היא למדה במהירות את העבודה, לא התייחסה לכל הליגולוגים והוציאה עיתון שבועי. אחרי זמן קצר החליטה, בגלל הלחץ ועור מסהעבודה, לשנות את העיתון לדו-שבועי. את השם גל שלוש היא עצמה בחרה. "גל" — בגלל שאנחנו קרובים לים, ור שלוש — בגלל שהעיתון שייך לשלוש ערים. המטרה אינה פוליטית, אלא לספר לקהל דברים שמעניינים אותם, טובים ורעים. היא מסבירה, "זה עיתון עצמאי למרות שקצת קשה שלא להיכנע ללחצים. על החומר אני מחליטה בעצמי. ספורט עכשיו בירידה כאן, אז אני משתדלת להבליט יותר את הספורט. תשבצים אני עושה לבד. יש לי מדור מיכתבים, מדור לאשה, מדור חדשות, וכמובן, הפיסיומיות והיום יש הרבה אנשים שרוצים לפרסם אצלי. כבר מזמן הם הפסיקו לצחוק."

היום כבר יש לי מפיץ, פקידה וכתבת אחת, אבל את רוב העבודה היא עושה לבד. "יש לחץ, אז מה? אני אוהבת לעבוד בלחץ. לפעמים כשאין מה לעשות, ביום ישישי אני משתעממת נורא."

ומה אומר הבעל? "זה קצת קשה לו, אבל הוא מעריך מאוד את עבודתה. תמיד אני מוצאת את הזמן גם בשבילי ובשביל הבית. או מבשלים בעשר בלילה ועושים קניות בשבוקר. העיתון הזה זה כמו התינוק שלי, חוץ מזה אני כמעט לא עושה כלום, קצת מציירת, קצת הולכת לים, עושה עבודות-יד וקוראת המון. אני מאוד סקרנית, אוהבת להיפגש עם אנשים כך שהעסק הזה בדיק מולבש עלי."

בעתיד מתכוונת לאה להגיש את מועמדותה לעיריית בתיים. "צריך לשנות כאן כמה דברים. אני רואה את זה כל יום. אפשר לשנות גם במיסגרת העיתון, אבל אם אכנס למועצה, אני בטוחה שאוכל לעשות הרבה לשיפור פני הדברים כאן. בינתיים זאת רק מחשבה."

לאה כבר הספיקה להיות מורה לביולוגיה, בקריית-שמונה, לפתוח מכוון לקוסמטיקה ולהשתלת ציפורניים בירושלים, ללמוד מישחק בתיאטרון העיר רוני בחיפה, לעבוד במחלקת מודעות של עיתון נתנייתי ובעוד שנתיים היא חור שבת להגיש את מועמדותה לעיריית בתיים. בינתיים היא נהנית לעבור ברחוב ולהיווכח שכמעט כולם כבר מכירים אותה.

"פשוט מאז ומתמיד אני עושה מה שאני חושבת לנכון", היא מסבירה, "אפילו אם המישפחה מתנגדת."

כך למשל החליטה בגיל 15 שהיא רוצה ללמוד בבית-הספר החקלאי בכפר הירוק. הוריה רצו שתישאר קרובה לבית ושתבוא בכל יום הביתה, אולם לאה התעקשה ועברה לכפר-הירוק. אחר-כך החליטה שהיא רוצה ללמוד בסמינר למורות בשדה-בוקר. משם הועברה לקריית-שמונה ובמשך שנתיים לימדה שם ביר לוגיה. "תמיד אהבתי לחקור ולבדוק דברים עומקים", היא מסבירה מדוע לימדה דווקא מיקצוע זה. "אם היה לי זמן הייתי הולכת לעסוק במחקר ביולוגי, אבל אין לי זמן. תמיד אהבתי צמחים וחיות. טבע זה דבר נהדר. נהניתי מאוד לגור בקריית-שמונה, ואם לא הייתי היום בבתיים אולי הייתי נשארת שם, לא בגלל מניעים פטריסטיים, פשוט, החברה שם נעימה מאוד, לכל אחד איכפת מהשני, זה כמו מישפחה אחת גדולה. אף פעם לא היו חסרים לי דברים כמו רחוב דינוגוף, כי פשוט לא הכרת אותם אבל גם בקריית-שמונה לא היה חסר מה לעשות, הצגות, ערביי-קודים, מוסיקה."

היא לא נשארה בקריית-שמונה, מפני שאז הכירה את מי שהיא נשואה לו היום. בחופש הגדול נסעה לבקר חברה בחיפה. אצל החברה ישב בחור צעיר. במשך חצי שעה הספיקו להכיר אחד את השני. אחרי

לו גראנט בשימלה

שמעו השריקה עצרה המונית בירוקת בלמים. הנהג המנומנם סובב את ראשו כדי לראות מי שרק לו. בירוקת מטרים אחדים מאחוריו הבחין בחשיכה בדמות, שתיק גיימס-בונד בידה האחת, ואצבעות ידה השנייה נתונות בפיה. שוב נשמעה השריקה הרועמת. הנהג נסע לאחור, עצר, ומיצמן בעיניו בתדהמה. לפניו עמדה חתיכה במיכנסי ג'ינס.

הוא פתח את הדלת, והיא נכנסה. הוא הביט בתווי פניה הנאים, בשערה השחור כפחם ובעיניה המלוכסנות, וחייך. "מה אתה עומד? סע!" פקדה עליו ה"צעירה". "יש לי פגישה עם פרופר, אני מאחרת". הנהג משך בכתפיו ונסע. הוא חלף על פני רחובות אחדים, הוריד את הנוסעת התימהונית והמשיך לדרכו. לאה כץ כבר רגילה לתמיהתם של הבריות. במשך מחצית השנה היא עורכת את העיתון המקומי גל שלוש באיזור חולון, בתיים ויפו. בתקופה זו התרגלה להיפגש עם אנשים מכל הסוגים החל בעבריים וכלה באישי-צבור מפורסמים.

מרדנות

ואהבת-טבע

בתחלה התייחסו אל הצעירה כה-25 ביולוג. "מה את כבר יכולה לעשות, יש באיזור עיתונים אחרים, יש תחרות, זאת עבודה קשה, ואת רק בחרתה", אמרו לה. אולם היא לא נסוגה ומאז היא כותבת, עורכת גרופית, אוספת מודעות, ומוציאה לאור עיתון, וזאת ללא כל הכשרה מוקדמת.

לדבריה, היא פשוט מוכשרת. "אני עצמי אינני אוהבת שיגידו לי מה לעשות, אינני נותנת לאף אחד, חוץ מבעלי, שיפקח עלי, ואני מצליחה."

גברתי העורכת

תוך חצי שנה השתלטה לאה כץ על מערכת העיתון. היום היא עושה כמעט את כל העבודה לבד. היא מעצבת את צורת העיתון, בוחרת את החומר, מראיינת, ומחלקת את עיתוניה.